

Любѣзна Юноште! когѠ не бы страхъ овладѣлъ, слѣшаючи това Ѡмражно, непристойно Божїа заповѣди престѸплѣнїе? Колика ѣ таа неблагоприятность! Тако скоро благодѣанїе Божїе да заборавалятъ! Но да ли са само Израилѣтѣне Ѡни, кой са тако лѣдо и неблагоприятно постѸпили? Всакий, кой въз кѸпѣ злата или въз дрѸгомъ каковомъ повеликѸ радость, неже ли въз БѠзѣ, намѣрва, той въз сердце своемъ вещи тѣа и помного, неже ли Бога, почита. Ѡнъ ѣ прочее Ідолопоклонникъ, ако съ устѣми иначе и говори. Ѡ Чѣда! пази́тесѣ ѠтѸ ІдолосѸженїа, и не Ѡстабайте да Ѡбладае младѣа и легкопревлачителнаа сердца ва́ша!

Моусей за приключенїе това нищо не ѣ зналъ. Но БѠгъ, кой всако злодѣанїе види и наказѸва, рече мѸ: Снїди съ планины; Народъ, тобою ѠтѸ ЕгѸпта и́зведенный, сръкшилъ ѣ. Бѣрзо ѠтѸ пѸти, Мною ѣмѸ показаннаго, съ Ѹклонилъ. Телѣ ѣ излѣлъ ѠтѸ злата, и мѸ съ клана. ЗатѠ самъ го намѣрилъ, като непокорный, самовольный, и твердоглавый Народъ, совсѣмъ да и́скоренїмъ; а тебе ще направимъ Праотецъ на Ѡще повеликѸ Народъ. — ДѠбрый Моусей тако съ помѠли БѠгѸ: Яхъ, Господи! не наказѸвай Народъ, кой си и́звелъ